

*„Niejednym myśliwy cały dzień poluje,
A jak nic nie złowi strasznie się frasuje
O ję ję co za przyczyna
Ję myślał, że zając, a to dziwczyna.”*

Myśliwi

Witóm piyknie!

Kie siadóm do tego pisanio ję listopad, za łoknym padze a człowiekowi cijnżko jakosi na duszy. W telewizorze godali, że ludzie się bydóm dzisio źle czuć, bo ję niski ciśniyni co mo wpływ na nasze samopoczuci. Podropolech się po głowie i myślým – do dioska - co tam mo ciśniyni do mie, niech ciśnie kierego już tam chce, a ję se pospóminóm łę wiecach wesolych. Taki spóminki hneda przyniesóm mi radość, pomyślelech, że w listopadzie łobchodzimy świynto myśliwych, tóż kapke łę tym napiszym.

Myśliwi po naszych dziedzinach dycki byli, sóm i myślým, że bydóm. Robióm łogromnie pożytecznóm robote, nie jyny chodzóm na gón z tymi flintkami, ale też pumogajóm zwiryntie przetrwać zime, zakłodajóm po tych naszych lasach i gojach karmiki i paśniki. Nie wiym jak to się tam jeszcze nazywo, po mojim sóm to taki gospody, kaj nasze zwirynta w tyn nejgorszy czas, kie śniegym fujo, a zomientów pełno mogom się posilić. Myśliwi siejóm też całe szłogi kukurzycy, kieróm zostawiajóm na zime, coby zwirynta mogła się tam kóstować.

Roz jedna paniczka jechała autobusym i tu widzi taki szłog kukurzycy nie skludzónej, a był już styczyń. – Na co się też to na tym świycie robi, tela dni na jesiyń było słonecznych, a tu telkowno kukurzyca nieskludzóno. Na co to za gazdowie dzisio, żodnymu się robić nie chce, jyny tak jęś, pić, a na szporowani pojcząć! I nie zostałoby suchej nitki na naszych rolnikach, kierzy sóm robotni, a szporobliwi, kieby nie jedyn panoczek, kiery też jechał w tym autobusie, a ję członkym koła łowieckiego. Paniczce zaraz powykłodoł, że to ni ma żodne niedbalstwo jyny stołówka zimowo do zwirynt. To świadczy łę naszej dbałości i łodpowiedzialności za zwiryntie, kiero liczy na człowieka w tyn cijnżki zimowy czas. Paniczka głowóm pokiwała i tak prawi:

- Jak to dobrze z móndrymi pogodać, idzie się czegosikej dowiedzieć, dyć to ję prowda.

Myśliwi też sóm zaproszani do szkół kaj wykłodajóm móndre rzeczy naszym dzieckóm. Tóż widzimy, jakóm dobróm robote robióm po naszych dziedzinach.

I tu mi się spómniało jedno taki zdarzyni, kiere miało miejsce w dziedzinie koło Cieszyna. Myśliwi też chcieli się zrobić z łokazji swojigo świynta jakomsikej gościne, tóż dwóch z nich poszło do lasa cosikej łupolować. Na poszónku pod lasym cosi się czerniło. Myśleli, że to sarniok, nie czekali długo, wylyźli z lasa z flintami do góry, wymierzyli, zawrzyli łoczy – strzelili, zahuczało po całej dziedzinie. Zlecieli się ludzie, przyszła też Gryczkula, tako biydno baba. Na wy chachary, zabiliście mi capa, czy wy łę tym wycie? Baba wóm beczała, bo cap na jesień warty ję majóntek. Nie pumógły żale ani przeprosiny, chłopci musieli zapłacić Gryczkuli jako za różówki. A że chłopci przeca guptoki nie byli, z capa na gościne gulaszu nawarzyli, a woniało piyknie po całej chałupie. Koždy z gości myślał, że wónio im sarnina. Tóż widzicie łudeczkowie złoci, że myśliwi w koźdej łopresyi dajóm się rade, a nejważniejsze ję, że kie już przychodzi tyn Wieczór Wigilijny, kie zwirynta, nie jyny ty domowe, ale też ty leśnie, bydóm godać ludzkim głosym, coby życzyły naszym myśliwym za jejich robote, a łopatrywani wszystkigo co nejlepsze. A ptozki niech naszym myśliwym śpiywajóm nejpiykniejsze pieśniczki przez cały rok po naszymu, czyli po cieszyńsku, czego i ję myśliwym i wszystkim czytoczóm życzym.

J. N. Josiyniczaniin